

[Fr. Dalgaard.]

at disse Dispensationsbeføjelser — vi kan se lidt nærmere paa dem i Udvalget — i den kommende Tid, naar Lovforslaget er blevet Lov, administreres med den størst mulige Forsigtighed.

Med disse Bemærkninger skal jeg, idet jeg udtaler min Tilfredshed med, at man udtrykkelig undtager Værnemagere fra Lovforslaget, anbefale Lovforslaget i Princippet til Gennemførelse, og jeg vil senere stille Forslag om en Udvalgsbehandling.

Lorentzen:

Om Lovforslagets Forhistorie og Indhold skal jeg ikke komme med mange Bemærkninger efter den klare og brede Redegørelse, den højtærede Justitsminister gav i Gaar. Jeg vilde kun trætte Tingets Medlemmer; det vilde kun blive en Repetition. I øvrigt er Lovforslaget jo meget let overskueligt, saaledes at ethvert Medlem er i Stand til hurtigt og let at finde sit Standpunkt til dette Lovforslag. Lovforslagets Tekst eller Overskrift indeholder ikke Ordet Amnesti. Det vilde ogsaa kun daarligt stemme med dansk Brug af dette Ord at knytte det til det nærværende Lovforslag, der alene inden for et meget begrænset Omraade giver nogle faa Rettigheder tilbage til de Folk, der er blevet dømt.

Lovforslaget giver mig heller ikke Anledning til at fremsætte kriminalpolitiske Betragtninger. Jeg ønsker dog at sige, at Lovforslaget tilsigter ikke at være, om jeg saa maa sige, Samfundets Undskyldning over for dem, der er dømt efter de Straffelovstillæg, vi har haft. Lovforslaget er alene dikteret af Opportunitetsprincippet, at man maa videre frem, at man ikke maa lægge Hindringer i Vejen for, at disse Folk paa normal Vis kan opretholde Livet uden at falde det offentlige til Besvær.

Jeg maa i øvrigt mene, at det forelagte Lovforslag er meget moderat, og at det i Virkeligheden ikke gaar videre end, at næsten alle kunde samles i Enighed om det. Ser vi nemlig rundt omkring i Landene paa f. Eks. Retten til at drive Næring, vil vi se, at enhver straffet Person i England kan have Ret til at drive Næring, i Tyskland har det været saaledes helt fra 1869, og i Sverige er det saadan i Henhold til en helt moderne Lov. Der er altsaa her et Omraade, hvor de fleste civiliserede Stater i Virkeligheden anerkender, at der ikke skal lægges store Hindringer i Vejen for Folk,

der af den ene eller den anden Grund er kommet i Konflikt med Straffeloven.

Jeg skal med disse faa Ord anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling.

Hjermind:

Den højtærede Justitsminister brugte i sin Forelæggelsestale i Gaar den Vending, at Retsopgøret nu praktisk taget kunde anses for tilendebragt. Ja, man kan jo nok, saaledes som den højtærede Minister ogsaa gjorde det i sin Uddybning af denne Sætning, med Rette sige, at alle mindre Sager nu er paadømt ved første Instans. Men de faa Hundrede store Sager, der er tilbage, er efter min Opfattelse, saaledes som jeg ofte under Behandlingen af denne Lovgivning har haft Lejlighed til at give Udtryk for, en meget væsentlig Del af Retsopgøret. Det drejer sig jo i saa høj Grad om for alle Parter at bidrage til, at der ogsaa i den offentlige Bevidsthed bliver Ro vedrørende det nødvendige Opgør med dem, der skulde dømmes for deres Adfærd under Besættelsen, og det vil først ske, naar ogsaa de store Sager er afsluttet. Heller ikke saa længe Ankesagerne verserer, vil man betragte Retsopgøret som endt.

Den højtærede Minister mente, at Ankesagerne vilde være tilendebragt i Løbet af 1947, og det haaber jeg ogsaa vil være rigtigt. Men jeg synes, at det er nødvendigt for mig at sige, at der er meget, der tyder paa, at det snarere bliver i Løbet af 1948. Den højtærede Justitsminister har jo en optimistisk Indstilling over for Tidspunktet for den endelige Afslutning; og jeg tror, at den hænger sammen med de mange Bestræbelser, som jeg ved netop den højtærede Justitsminister har udfoldet for at fremskynde Sagerne Behandling, hvilket jeg i høj Grad anerkender.

Selv om der imidlertid er et Stykke Vej endnu, er vi i hvert Fald saa vidt, at de Personer, der falder ind under dette Lovforslags Bestemmelser, med Straffe paa indtil 2½ Aars Fængsel, nu med faa Undertagelser baade er dømt, har udstaaet deres Straf og er blevet løsladt og skal til at leve deres Liv i Samfundet igen.

Efter mit Partis Opfattelse er Samfundets Interesse i denne Sag ikke ophørt med, at de paagældende Lovovertrædere blot sættes paa fri Fod. Overalt i Europas tidligere besatte Lande ser man nu Spørgsmaalet om Resocialiseringen trænge sig paa